

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: O. s. B., z.s., IČO: X,
sídlem X,
zastoupen advokátkou Mgr. Boženou Rochfalušiovou,
sídlem Revoluční 764/17, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. MZP/2018/500/1282,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 7 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování

vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), podanou dne 20. 2. 2019 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. MZP/2018/500/1282 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 17. 5. 2018, č. j. 039110/2018/KUSK (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo za základě provedeného zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů rozhodnuto, že záměr *kompostárna E. U. – zařízení na zpracování biologicky rozložitelných odpadů* (dále jen „záměr“) v k. ú. U. nemá významný vliv na životní prostředí a nepodléhá posouzení podle tohoto zákona.

2. Žalovaný v úvodu svého rozhodnutí k charakteru záměru uvedl, že se jedná o rozšíření stávající kompostárny na pozemku p. č. X v k. ú. U. na kapacitu 8 000 tun odpadu za rok. Zařízení je určeno pro zpracování nerizikových bioodpadů nevyžadujících hygienizaci, tj. zejména trávy, listí, dřevní štěpky a odpadů z potravinářské výroby. Oznamovatelem záměru je společnost E. s.r.o., IČO: X (dále jen „oznamovatel“). Dále se žalovaný zabýval především odvolacími námitkami žalobce, které rozdělil do čtyř skupin. V rámci první skupiny žalobce namítal vady oznámení záměru. K námitce, že v kapitole B.I.4. oznámení není zmínka o záměru o. s. Z. P. (dále jen „Z. P.“), žalovaný konstatoval, že žalobce nesprávně chápe údaje zde uváděné. Podle přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů se posuzuje možná kumulace vlivů na životní prostředí nebo veřejné zdraví. Námitka žalobce se však týká vlivů záměru na Z. P.. Ty byly posouzeny v rozptylové a akustické studii a jiných částech oznámení. K námitce ohledně hodnocení dopravy žalovaný uvedl, že byla hodnocena v modelových výpočtech v rozptylové a akustické studii pro plnou kapacitu záměru při celoročním provozu. Metodické postupy určují, že při posuzování je třeba vycházet z dopravního ukazatele ročního průměru denních intenzit. Pro hodnocení vlivů na ovzduší je při vyčíslení krátkodobých koncentrací uvažováno s 2,4 násobnou intenzitou dopravy oproti průměrným hodnotám. I pokud tedy bude maximální doprava dvojnásobná oproti průměrné, nedojde k překročení limitů. K námitce hodnocení pachové zátěže žalovaný uvedl, že zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), nelimituje množství zápachu ve vnějším ovzduší. Hodnocení pachových látek bylo přesto provedeno, vychází z rozptylové studie a prokázalo, že v dlouhodobém horizontu nebude kompostárna zdrojem obtěžujícího zápachu. K námitce chybějícího srovnání s nejlepšími dostupnými technikami (BAT) žalovaný uvedl, že se provádí jen pro záměry, které spadají pod režim zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“). Srovnání s vyhláškou č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o přípustné úrovni znečišťování“), není předmětem posuzování vlivů na životní prostředí, ale provádí se v rámci řízení o povolení zdroje, které proběhlo v roce 2012. Dále žalovaný uvedl, že součástí oznámení je i vyjádření k záměru z hlediska územně plánovací dokumentace, podle kterého je záměr v souladu s územním plánem města U.. Hodnocení pachových látek bylo v rozptylové studii provedeno s ohledem na nejbližší možnou obytnou zástavbu podle územního plánu ve vzdálenosti 300 m od záměru. K námitce, že hodnocení vlivů záměru na okolí mělo být provedeno k místu obytné zástavby, žalovaný uvedl, že podle § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší se hodnocení provádí v oblasti vlivu zdroje na úroveň znečištění. Tou je podle dalšího odstavce oblast, kde příspěvky zdroje překračují limit stanovený v prováděcím předpise. V případě benzo[a]pyrenu však limit podle § 27

odst. 1 vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování není překročen, jako oblast vlivu je tedy nutno uvažovat pouze bezprostřední okolí záměru. Dále žalovaný uvedl, že vzdálenost mezi nejbližším obytným objektem a záměrem se sice pohybuje od 690 m do 920 m, podstatné ale je, že v oznámení byly vyhodnoceny vlivy na stávající i plánovanou zástavbu. Dále uvedl, že v kapitole D.I.2. oznámení nejsou hodnoceny výhradně emise z dopravní činnosti. Žalovaný také nepovažoval opatření k omezení obtěžování zápachem uvedená v kapitole D.IV. oznámení za nedostatečná.

3. V rámci druhé skupiny odvolacích námitek žalobce poukazoval na vady akustické studie. Žalovaný uvedl, že v akustické studii byly vyhodnoceny akustické dopady záměru u nejbližších chráněných objektů, objektů podél příjezdových a odjezdových tras a ploch, které jsou územním plánem vymezeny pro bydlení. U objektů podél příjezdových a odjezdových tras a u ploch vymezených k bydlení byl vypočten nárůst akustického zatížení do 0,1 dB. Akustická situace se tedy pozorovatelně nemění. Žalobcovo tvrzení, že nejistota pro výpočtové modely je obvykle ± 3 dB, a hodnota ekvivalentní hladiny akustického tlaku 49,7 dB proto leží v pásmu nejistoty, nemá oporu v § 20 odst. 4 nařízení č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení o ochraně před hlukem“). Jedná se o hodnotu podlimitní. Závěry uvedené v oznámení vycházejí z akustické studie, která je jeho nedílnou součástí. Záměr nezpůsobí překročení hygienických limitů.
4. Třetí skupinou námitek žalobce upozorňoval na vady rozptylové studie. Žalovaný uvedl, že rozptylová studie obsahuje veškeré náležitosti podle přílohy č. 15 vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování. Emisní toky jsou uvedeny na str. 10 a 11 rozptylové studie; výpočtové body, úseky komunikací a terén jsou zobrazeny ve výkresu 1. Objem vzdušnin a teplota jsou u fugitivních zdrojů nehodnotitelné parametry. K námitce, že studie je založena na podhodnocených údajích o hmotnostním toku amoniaku, žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně interpretuje jím citovaný dokument *Emissions Inventory Guidance for Anthropogenic Non-Agricultural Ammonia Sources*. Je třeba vyjít z emisního faktoru pro odpady ze štěpkování a zeleně, jehož rozpětí činí 0,6 – 410 g/t, což řádově odpovídá emisnímu faktoru 150 g/t použitému v rozptylové studii. Použití hodnot 18 – 150 g/t je v rozptylové studii odůvodněno. Při správném provozu kompostárny budou pachové látky vznikat v minimálním množství. Emise prachových částic PM₁₀ z vlastního kompostu budou vzhledem k jeho vlhkosti minimální. K námitce, že oznamovatel nevybral nejnížší hodnotu čichového prahu pro amoniak, žalovaný uvedl, že použitá hodnota 1 044 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ spadá do intervalu uváděného žalobcem. Oznamovatel vycházel z rešerše odborné literatury a uvedl velmi konzervativní hodnotu. Zápach je citelný až při koncentracích 3 500 – 34 500 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Žalobce ve svých vyjádřeních zaměňuje mikrogramy za miligramy a není jasné, jaké hodnoty má na mysli. Vypočtené hodnoty koncentrace amoniaku jsou navíc jen 2,3 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ pro průměrnou roční koncentraci a 60,7 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ pro maximální krátkodobou koncentraci, a čichového prahu 1 044 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ tedy nedosáhnou ani při špatných provozních podmínkách. K námitce, že je třeba hodnotit pachové špičky, žalovaný konstatoval, že žalobce neuvádí, v čem se jím navrhovaný postup (implementace VaV/740/02 pro hodnocení zápachu) liší od použitého emisního modelu ATEM, který dává při výpočtu maximálních krátkodobých koncentrací srovnatelné výsledky s jinými metodikami. Pro hodnocení zápachu neexistuje závazná metodika. Dále žalovaný uvedl, že opatření provádět čištění aut před výjezdem na komunikace navržené v rozptylové studii není uvedeno v oznámení, neboť vyplývá z § 23 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Opatření týkající se pojezdu

automobilů po nebezpečných plochách jsou doporučena pro případ, že by v budoucnu docházelo k jejich využívání. Podle oznámení je podél kompostovací plochy vytvořena zpevněná manipulační cesta, pojezd na nebezpečných plochách tedy bude minimální. Opatření k monitorování prašnosti v rozptylové studii je jen doporučením jejího zpracovatele a neslouží k prokázání splnění stanovených limitů. Totéž platí i pro opatření ohledně omezení práce s materiálem, který produkuje zvýšené množství pachových látek při špatných rozptylových podmínkách.

5. Konečně čtvrtá skupina odvolacích námitek žalobce se týkala vypořádání vyjádření Č. i. ž. p. (dále jen „ČIŽP“). Žalovaný uvedl, že protokoly o kontrole technického stavu jímek byly zveřejněny v informačním systému CENIA spolu se závěrem zjišťovacího řízení a dokládají, že oznamovatel nepropustnost jímek řádně kontroloval. Nepředložení protokolů veřejnosti a ČIŽP ve zjišťovacím řízení není důvodem pro posouzení záměru. K námitce likvidace znečištěných dešťových vod žalovaný uvedl, že podle oznámení je dešťová voda používána k zavlažování kompostu a není nikam odváděna. V provozním deníku je i záznam o vývozu vody z jímek, z něž plyne, že je možné čerpání přebytečné vody a odvoz k vyčištění. Technické řešení kompostovací plochy zabraňuje průniku kapalin do podzemí nebo na okolní terén. Na závěr žalovaný uvedl, že konkrétní opatření pro případ náhlé havárie spojené s únikem provozních kapalin spočívající v použití plastových van bude součástí provozního řádu a plyne z obecného opatření uvedeného v kapitole B.III.5. oznámení, že obsluha provede sanaci pomocí sanačních prostředků.

Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nepřihlédl ke kumulaci vlivů se záměrem Z. P., který spočívá ve výstavbě více než 200 rodinných domů a objektů občanské vybavenosti ve vzdálenosti 300 m od záměru. V kapitole B.I.4. oznámení o tomto záměru není zmínka, oznamovatel s ním tedy vůbec nepočítal. Závěr žalovaného o vzdálenostní a prostorové nesouvztažnosti není blíže odůvodněn a podložen. Není zřejmé, na základě čeho žalovaný usuzuje, že tento záměr je posuzován v kapitolách D.I.2. a D.I.3. oznámení. Záměr Z. P. bude generovat negativní vlivy na životní prostředí zejména v dopravě a emisích. Nebylo také přihlédnuto k dopravní kumulaci se záměrem L. p. P., který počítá s parkovištěm nebo garážemi s kapacitou nad 500 parkovacích stání. Nelze poznat, na základě čeho oznamovatel vyhodnotil, že záměr je nesouvztažný a nedojde k dopravní kumulaci.
7. Dále namítl, že dopravní zátěž vyvolaná záměrem nebyla hodnocena jako maximální, ale pouze jako průměrná. U provozů tohoto typu jsou obvyklé výkyvy i o 100 a více procent, což je důsledkem sezónnosti tvorby odpadů vhodných pro kompostování. Tato vada se projevuje ve stanovení hlukového zatížení a ve výpočtech rozptylové studie. Aplikace 2,4 násobku intenzity dopravy při vyčíslení krátkodobých koncentrací představuje jen přepočtení denních průměrů na hodinová maxima, ale nikoliv zohlednění sezónnosti záměru. Model založený na výpočtu průměru v roční periodě, přestože je záměr reálně provozován jen 8 měsíců v roce, nevypovídá o skutečném zatížení území. Roční průměr dopravních intenzit je stanoven jen pro hodnocení hluku na komunikacích, a nikoliv pro ostatní vlivy na životní prostředí.
8. Dále namítl, že závěry o hodnocení pachové zátěže nemají oporu v žádném vědeckém přístupu, byť znečištění pachem lze měřit např. podle normy ČSN EN 13 725. Zakládají se na nesprávných východiscích, neboť je předpokládána nejlepší druhová skladba kompostovaného materiálu, jsou použity nižší emisní faktory a nejsou známy základní náležitosti rozptylové studie.

9. Dále namítl, že mělo být provedeno srovnání záměru s požadavky vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování a zákona o ochraně ovzduší. Skutečnost, že záměr byl v minulosti posouzen, není podstatná, protože byla navýšena jeho kapacita, což vyžaduje nové povoloovací řízení.
10. Dále namítl, že hodnocení vlivů záměru mělo být provedeno k místu obytné zástavby, nikoliv místu záměru. V takovém případě by totiž bylo zjištěno, že nebudou splněny imisní limity benzo[a]pyrenu, neboť referenční bod 3 použitý v rozptylové studii se nachází v sektoru s roční imisí 1,28 ng/m³. Přijetí argumentace žalovaného by znamenalo, že příspěvek a pozadí by se počítaly na jiných místech. Pozadí se má počítat s referenčním bodem.
11. Dále namítl, že kapitola D.I.2. oznámení nehodnotí objektivně a komplexně vliv záměru na kvalitu ovzduší. Nelze v ní dohledat umístění zdrojů, jaké byly zadány maximální koncentrace, vzhled vlečky a další parametry, které jsou povinné podle vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování. Není zřejmý „původ a sběr nosičů“ vstupních dat. Chybí také koeficient ročního využití alfa; koeficient denního využití; hodnoty imisí sledovaných látek pro maximální sekundovou, průměrnou denní a celkovou roční koncentraci; výška zdrojů nad terénem; určení, zda se jedná o zdroje bodové, plošné nebo liniové; analytický rozklad výpočtu jednotlivých emisí, který by umožňoval reprodukovatelnost; a objem vzdušiny a teploty.
12. Dále namítl, že kapitola D.IV. oznámení obsahuje nedostatečná opatření za účelem snížení obtěžování zápachem. Žalovaný sám uvádí, že zde nejsou opatření plynoucí z platné legislativy. Pokud jsou zde uvedeny podmínky, které nejsou součástí projektu, je třeba provést posouzení záměru, aby je bylo možné učinit závaznými. Chybí opatření spočívající v ošetření příjmu zápašných materiálů, opatření spojená s transportem, opatření k omezení zápachu z anaerobního zpracování odpadů a opatření pro to, aby nebyly přijímány odpady z jiných kompostáren nebo např. kaly. Vedle toho existují i další postupy, pomocí kterých lze aktivně předcházet obtěžování zápachem. Orgán ochrany ovzduší měl požadovat konkrétní technickoorganizační opatření ke snížení emisí pachových látek. Dodržení norem ČSN je irelevantní, neboť jsou v rozporu s odpadovou legislativou ke kompostování.
13. Dále namítl, že se žalovaný nevyrovnal s vyjádřením ČIŽP ze dne 26. 4. 2018, č. j. X (dále jen „vyjádření ČIŽP“), podle kterého není zvládnutý popis nakládání s kontaminovanými vodami, zejména není navržen monitorovací systém případného úniku závadných látek do půdy a podzemních vod. Není ani uvedeno zajištění proti úniku závadných látek při používání strojů na nezpevněných plochách k mechanické úpravě hotového kompostu. Žalobce rovněž namítl, že využívání nezpevněných komunikací vede ke zvýšenému riziku kontaminace povrchových a podzemních vod. Je nedostatečně popsán systém zachytu kontaminovaných vod, neboť není uvedeno, že je nelze používat ke zpětné zálivce.
14. Dále namítl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), je nemožné navyšovat zatížení dotčeného území hlukem i jen o 0,1 dB, pokud již je nadlimitně zatíženo. Z akustické studie je zřejmé, že za stávajícího stavu jsou již překročeny hygienické limity hluku. Měl být zohledněn záměr L. p. P., v důsledku něž dojde k navýšení dopravy, a tím i hlukové zátěže. Hodnocení formou rozdílu je vyloučeno, neboť se porovnává vůči hygienickému limitu. Argumentace žalovaného ohledně nejistoty pro výpočtové modely je v rozporu s pokynem Ministerstva

zdravotnictví ze dne 10. 5. 2016, č. j. X (dále jen „pokyn Ministerstva zdravotnictví“). Všechny výsledky nad 47 dB znamenají překročení hygienických limitů.

15. Dále namítl, že rozptylová studie vychází z podhodnocených údajů o emisích amoniaku. Rozptyl hmotnostního toku na úrovni 18 – 150 g/t je příliš velký. Odpovídající faktor by měl být na úrovni 1,41 kg/t, krajně 410 g/t. Při nejhorším možném stavu anaerobní fermentace by žalovaný připustil chybu v rozptylové studii v intervalu 273 – 940 %.
16. Dále namítl, že druhová skladba odpadů je v rozptylové studii paušalizována na štěpku a zeleň, což je v praxi nereálné. Záměr může zpracovávat odpady z gastroprovozů a produkty anaerobní a aerobní fermentace, což mohou být velmi zápašné látky. Oznámení a rozptylová studie tyto materiály nevyklučují a nekvantifikují. Mohou zde být také zpracovávány nezfermentované zbytky po selhání bioplynových stanic, aniž by byla přijata opatření k omezení zápachu. Oznamovatel by měl zpracovávat odpady výhradně běžně vznikající v území. Je třeba kalkulovat nikoliv s nejlepším možným stavem tvorby odpadu, ale se stavem kapacitním. Emise z vlastního kompostu nejsou vzhledem k jeho vlhkosti minimální, neboť záměr nemá zajištěné zdroje vody. V sušších obdobích je nutno využívat externí vodu.
17. Dále namítl, že v rozptylové studii je nesprávně stanovena hodnota čichového prahu amoniaku. Americká hygienická asociace v průmyslu publikovala v roce 1986 čichové prahy v rozpětí 0,0266 – 39,6 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Nejnižší čichový práh je uváděn okolo hodnoty 27 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Japonské centrum životního prostředí uvádí čichový práh na úrovni 1 mg/m^3 a Ing. P. A., CSc., na úrovni 26,6 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Čichový práh měl být stanoven na spodní hranici intervalu. Oznamovatelem předložený bojový řád jednotek požární ochrany není rozhodující, neboť nepředstavuje odborný podklad, ale pokyny pro havarijní činnost jednotek Hasičského záchranného sboru. Limity stanovené nařízením č. 261/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení o podmínkách ochrany zdraví při práci“), ve výši 14 a 36 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ platí pro pracovní prostředí, kde se zaměstnanci amoniaku dobrovolně vystavují. Jde o koncentraci hraničící se zdravotními riziky.
18. Konečně žalobce namítl, že pro vyhodnocení zápachu byla použita nesprávná metodika. Model ATEM hodnotí jen hodinová maxima. Zápach je přitom lokální, neboť se může jednat o závan. Metodika založená na charakteru zdrojů umožňuje stanovit maximální expozici pomocí multiplikace hodinového maxima.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že v rámci posuzování kumulativních vlivů je třeba zohlednit jen ty záměry, u nichž by s ohledem na jejich vzdálenost ke kumulaci vlivů mohlo docházet. Ty jsou vyjmenovány v kapitole B.I.4. oznámení. Žalobce u záměru Z. P. konkrétněji nepopisuje, jaké zásadní negativní vlivy výstavba rodinných domů bude mít na životní prostředí. Vlivy obytného souboru spočívající v dopravě a blíže neurčených emisích jsou s ohledem na způsob provozu kompostárny a její dopady na životní prostředí marginální. Nebylo je proto třeba zahrnovat do úvah o kumulaci vlivů. Záměrem Z. P. se zabývá rozptylová a akustická studie. U ostatních záměrů vzhledem k vzdálenosti a prostorové nesouvztažnosti nemůže docházet ke kumulaci.
20. Dále uvedl, že zjišťovací řízení je postupem na návrh oznamovatele a příslušný úřad proto primárně vychází z údajů obsažených v oznámení a dokumentaci. Věcné námítky byly žalovaným náležitě vypořádány. Právní předpisy nestanoví žádné limity pro koncentraci pachových látek v ovzduší. Podle rozptylové studie imisní příspěvky z provozu záměru

nezpůsobují překročení imisního limitu ani u jedné ze sledovaných látek. Vlivem zprovoznění záměru dojde pouze k mírnému navýšení imisní zátěže v oblasti. Posouzení vlivů záměru na kvalitu ovzduší bylo provedeno podle zákona o ochraně ovzduší a příslušné vyhlášky. Samotný provoz záměru neemituje žádné látky, pro které by byly stanoveny imisní limity. K namítanému překročení hygienických limitů pro hluk žalovaný opět odkázal na znění § 20 odst. 4 nařízení o ochraně před hlukem. Zcela minimální navýšení hlukového zatížení ve výši 0,1 dB podle akustické studie neznamena překročení limitů. Konečně žalovaný uvedl, že záměr je dostatečně zajištěn proti úniku závadných látek, což plyne z kapitoly B.III.5. oznámení. Monitorování úniku nebezpečných látek do půdy a podzemních vod bude v další fázi projektových příprav projednáno s příslušným vodohospodářským orgánem a na základě hydrogeologického posouzení oblasti předloženo ke schválení.

Replika žalobce

21. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že záměr Z. P. není v důsledku vzdálenosti a prostorové nesouvztažnosti marginálním záměrem, neboť spočívá ve výstavbě 200 rodinných domů pouze 300 m od záměru a je ze všech záměrů vyjmenovaných v kapitole B.I.4. k záměru nejbližší. Není jasné, proč byl posouzen jen v rámci vybraných faktorů v rozptylové a akustické studii. Dále uvedl, že § 20 odst. 4 nařízení o ochraně před hlukem je použitelný jen na naměřené hodnoty hluku a nikoliv na modelové výpočty. U těch je nutno aplikovat nejistotu ± 3 dB, jak plyne z pokynu Ministerstva zdravotnictví. Vypočtená hodnota tak musí být o 3 dB nižší než limit. Podle str. 15 akustické studie je tato hodnota u ploch vymezených k bydlení 49,7 dB, tj. jen o 0,3 dB nižší než limit. Rozptylová studie netestuje záměr v rámci kapacity, tedy za nejhoršího možného stavu, ale za ideálních podmínek. Opatření proti úniku závadných látek spočívající v tom, že technika bude přes noc odstavena mimo areál a před přesunem do areálu bude prověřen její technický stav, není uvedeno v oznámení ani rozptylové studii a je nereálné. Není zde obsaženo ani opatření, že v zařízení budou na základě provozního řádu připraveny plastové vany. Žalovaný vyjádření ČIŽP opomenul zohlednit. Nedostatečný popis záměru vede ke zvýšenému riziku kontaminace povrchových a podzemních vod.

Ústní jednání

22. Během ústního jednání konaného dne 16. 5. 2019 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobce uvedl, že záměr by měl podléhat posouzení vlivů na životní prostředí, neboť dosahuje maximálních parametrů záměru přípustného v dané ploše podle územně plánovací dokumentace předložené s oznámením záměru. Záměr by měl být předmětem posouzení vlivů i v případě, že veřejnost nebo dotčený orgán vyjádří námitky, což v tomto případě učinila Č. i. ž. p., která vyjádřila nesouhlas se záměrem z důvodu ochrany podzemních vod, a společnost Q. C., s.r.o. Oznámení záměru je nekonsistentní, pokud jde o posuzování jeho umístění a jeho vlivu na další záměry v území, neboť na jednu stranu uvádí, že záměr není v blízkosti obytné zástavby a na jiném místě uvádí, že budoucí zástavba je plánována ve vzdálenosti 300 metrů. Správní orgány obsah oznámení nekriticky přejaly, a proto by měl záměr být předmětem posouzení vlivů. Žalovaný nesouhlasil s názorem, že důvodem provedení posouzení vlivů záměru by mohlo být pouhé nesouhlasné vyjádření veřejnosti či dotčených orgánů. Námitky uplatněné ve zjišťovacím řízení byly v tomto případě vypořádány. S možnými kumulativními vlivy záměru obytného souboru počítala hluková a rozptylová studie a vzhledem k marginálním místním příspěvkům záměru dospěly správní orgány k závěru, že k významným kumulativním vlivům obou záměrů nemůže dojít.

Skutková zjištění

23. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 21. 3. 2018 podal oznamovatel krajskému úřadu oznámení záměru s názvem „*K. E. U. – Zařízení na zpracování biologicky rozložitelných odpadů*.“ V oznámení uvedl, že záměr spadá pod bod 56 v kategorii II přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů, tj. mezi zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů s kapacitou od 2 500 t/rok. Záměr bude umístěn na pozemku p. č. X v k. ú. U.. Má kapacitu 8 000 tun zpracovaného odpadu za rok. Kompostovací plocha o rozměrech 117 x 25 m činí 2 900 m², je opatřena nepropustným povrchem s obrubníky a vyspádována do dvou sběrných jímek o celkovém objemu 340 m³. Z hlediska charakteru spočívá záměr v rozšíření kapacity již existujícího zařízení ke zpracování biologicky rozložitelných odpadů. Je určen ke zpracování nerizikových bioodpadů nevyžadujících hygienizaci, zejména trávy, listí, dřevní štěrky a odpadů z potravinářské výroby. Součástí oznámení jsou jako jeho přílohy modelové hodnocení kvality ovzduší (dále jen „rozptylová studie“) a akustická studie.
24. Dne 3. 4. 2018 vyvěsil krajský úřad informaci o oznámení na úřední desce. Ve zjišťovacím řízení se vyjádřila mj. ČIŽP, která ve vyjádření ze dne 26. 4. 2018 zejména uvedla, že z hlediska ochrany vod je nedostatečně doložena nepropustnost jímek a jejich zabezpečení proti přetečení. Poslední kontrola technického stavu jímek z roku 2009 nebyla v souladu se zákonem, neboť zkoušky těsnosti musí být prováděny minimálně jednou za pět let. Není dále navržen monitorovací systém případného úniku závadných látek do půdy a podzemních vod. Není ani uvedeno zajištění proti úniku závadných látek v případě používání strojů při mechanické úpravě hotového kompostu na nezpevněných plochách. V závěru ČIŽP požadovala další posuzování vlivů záměru a zohlednění jejich připomínek. K záměru se také dne 30. 4. 2018 vyjádřila společnost Q. C., s.r.o. (IČO: X), která uvedla, že je vlastníkem pozemků p. č. X a X v k. ú. P. u U.. Ty se nacházejí jen 300 m od záměru. Jsou již zasaženy emisemi z provozu stávající kompostárny, jejichž výše by měla být vstupním údajem pro výpočet budoucích vlivů záměru. Rozšíření kompostárny bude mít za následek obtěžování pachem mnoha desítek budoucích rodinných domů, k jejichž umístění na těchto pozemcích bylo vydáno územní rozhodnutí. Žalobce ve zjišťovacím řízení vyjádření nepodal.
25. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018 krajský úřad rozhodl, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posouzen podle zákona o posuzování vlivů. V odůvodnění se mj. zabýval vyjádřením ČIŽP, k němuž uvedl, že nepropustnost jímek byla kontrolována v letech 2009, 2012 a 2017. Nebezpečí přetečení jímek vzhledem k jejich objemu hrozí jen při náhlém přívalovém dešti extrémní intenzity, kdy budou koncentrace znečišťujících látek ve vodě velmi nízké. Dešťová voda z jímek je pravidelně spotřebovávána ve výrobním procesu. V případě dlouhodobějších vyšších srážek bude voda z jímek čerpána a odvážena cisternovými vozy. Bude instalováno zařízení pro signalizaci limitní provozní hladiny. Návrh monitorování provozu záměru z hlediska ovlivnění kvality půdy nebo podzemních vod bude v další fázi projektových příprav projednán s příslušným vodohospodářským orgánem a proveden podle doporučení konkrétního hydrogeologického posouzení oblasti. Stroje používané na nezpevněných plochách jsou přes noc odstaveny mimo areál kompostárny a před přesunem do areálu je každodenně kontrolován jejich technický stav. Pro případ náhlé havárie spojené s únikem provozních kapalin jsou k dispozici plastové vany, kterými lze zachytit unikající závadné látky. Kontaminovaná půda bude odtěžena a přesunuta do nepropustných obalů. K vyjádření společnosti Q. C., s.r.o. krajský úřad odkázal na rozptylovou studii, podle které záměr

nebude z dlouhodobého hlediska zdrojem obtěžujícího zápachu, pouze ve výjimečných případech může být citlivými obyvateli zaznamenán slabý zápach kompostu. V daném území se vzhledem k přítomnosti rozsáhlých polí, pro které je vůně půdy typická, jedná o stav přijatelný. Zákon o ochraně ovzduší nestanoví limit pro koncentraci pachových látek v ovzduší ani specifický emisní limit pro fugitivní zdroje.

26. Dne 15. 6. 2018 podal žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, k němuž se dne 26. 6. 2018 vyjádřil oznamovatel. Ten ke svému vyjádření doložil dvě listiny: první s názvem „*Emisní faktory NH₃*“ obsahující komentář oznamovatele k dokumentu *Emissions Inventory Guidance for Anthropogenic Non-Agricultural Ammonia Sources* citovanému žalobcem v odvolání; a druhou obsahující Bojový řád jednotek požární ochrany pro případ úniku amoniaku vydaný Ministerstvem vnitra (dále jen „bojový řád jednotek požární ochrany“). Výzvou ze dne 20. 11. 2018 žalovaný informoval žalobce o opatření nových podkladů rozhodnutí a umožnil mu, aby se k nim vyjádřil. Toho žalobce využil podáním ze dne 28. 11. 2018. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
27. Při jednání soud provedl důkaz pokynem Ministerstva zdravotnictví. Vyplynulo z něj, že se vztahuje k postupu orgánů veřejného zdraví a stavebních úřadů při dodržování § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Ministerstvo zde cituje § 77 odst. 4 a § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a dovozuje, že pokud se stavba umísťuje ke zdroji hluku do území, které není zatíženo nadlimitním hlukem, nemá stavebník povinnost realizovat protihluková opatření. Prokázat, že území není nadlimitně zatíženo, lze výpočtem, jehož náležitosti ministerstvo dále rozvádí. Jednou z těchto náležitostí je deklarace, že vypočtená hodnota je o více než 3 dB nižší než hodnota relevantního hygienického limitu, což má zajistit dostatečnou rezervu pro shodu výpočtu a případného měření.
28. Ostatní důkazy navržené žalobcem v žalobě soud neprovedl pro jejich nadbytečnost. Jedná se o listiny, které jsou součástí správního spisu, nebo nebyly navrženy k prokázání skutečností rozhodných pro věc samotnou (výpis ze spolkového rejstříku). Seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Odkaz žalobce na údaje o záměrech Z. P. a L. p. P. dostupné v informačním systému CENIA nelze pro neurčitost považovat za řádný důkazní návrh, neboť není zřejmé, čím konkrétně (jakými zde dostupnými listinami) má být důkaz proveden. Žalobcem tvrzené skutečnosti, které mají tyto důkazy prokazovat, navíc nebyly pro posouzení věci rozhodující, nebo již vyplynuly z obsahu správního spisu (údaje o záměru L. p. P.).

Posouzení věci

29. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Podle § 7 odst. 2 věty první zákona o posuzování vlivů „[u] *záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) je cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky*

významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.“

31. Podle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů „[z]jišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k
  - a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění,
  - b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II,
  - c) obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků.“
32. Soud předesílá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je na žalobci, aby v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, tedy vymezil žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Zásadně v mezích takto uplatněných žalobních bodů se poté odehrává soudní přezkum (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Míra konkrétnosti vymezení žalobních bodů tedy předurčuje rozsah soudního přezkumu – s námitkami obecného charakteru se soud nutně může vypořádat jen v odpovídající obecné rovině (srov. např. bod 28 rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 As 219/2017 – 50). Soud nemůže za žalobce vyhledávat možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Vedle toho je rovněž povinností žalobce, zejména zpochybňuje-li správnost odborných a jiných podkladů napadeného rozhodnutí (skutková zjištění žalovaného), aby k prokázání svých skutkových tvrzení navrhl důkazy [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. V dané věci žalobce sice uplatňuje řadu námitek, avšak, jak bude dále při vypořádání žalobních bodů patrné, jeho argumentace zůstává v řadě případů značně nekonkrétní a nepodložená důkazy.
33. Obecně lze také uvést, že žalobce na více místech žaloby žalovanému vytýká přejímání údajů z oznámení, aniž by je kriticky zhodnotil. Ač zjišťovací řízení podle § 7 zákona o posuzování vlivů není správním řízením, a nelze je tedy označit za řízení návrhové (ve smyslu § 44 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), je třeba přisvědčit žalovanému, že i zde vychází příslušný úřad primárně z údajů obsažených v oznámení záměru. To plyne z § 7 odst. 3 věty první zákona o posuzování vlivů, podle níž se zjišťovací řízení zahajuje „na podkladě oznámení“. Příslušný úřad tedy posuzuje záměr v takové podobě (kapacita, další parametry, umístění atp.), v jaké mu byl oznamovatelem předložen. Jak přitom plyne z komentářové literatury, závěr zjišťovacího řízení je podkladem pro příslušná povolovací řízení, a „[p]okud by správní orgán v žádosti o vydání rozhodnutí (jejíž přílohou je závěr zjišťovacího řízení) identifikoval podstatné změny oproti záměru, který byl předmětem zjišťovacího řízení, měl by řízení přerušit a vyzvat žadatele k doplnění žádosti – toto doplnění může podle okolností konkrétního případu spočívat buď v novém závěru zjišťovacího řízení, nebo dokonce ve stanovisku EIA.“ (srov. Dvořák, L. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí: komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 7). Příslušný úřad je samozřejmě povinen přistupovat k obsahu oznámení kriticky a přihlížet i k dalším skutečnostem [viz zejm. § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů]. Je však třeba rozlišovat mezi popisem záměru vymezujícím předmět řízení a zjišťováním jeho možných vlivů. Příslušný úřad nemůže hypotetizovat, jaké by byly vlivy záměru, byly-li by např. zpracovávány jiné než deklarované vstupní suroviny, v jiném množství, použity jiné technologie, či byl záměr umístěn jinde. Nesmí posuzovat jiný než oznámený záměr, který zamýšlí oznamovatel realizovat.

34. Dále je třeba zdůraznit, že zjišťovací řízení vedené podle § 7 zákona o posuzování vlivů slouží toliko ke zjištění, zda oznámený záměr bude mít *významný vliv* na obyvatelstvo a veřejné zdraví a na životní prostředí zahrnující jednotlivé složky uvedené v § 2 zákona o posuzování vlivů. Toto hodnocení probíhá podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů. Zjišťovací řízení tak slouží pouze k ověření, zda vlivy záměru na životní prostředí nebudou významné a postačí jejich posouzení standardní cestou v dílčích postupech. Předmětem zjišťovacího řízení naopak není posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech, jejichž účelem je ochrana jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví. Splnění právně závazných limitů je předmětem zvláštních povolovacích a schvalovacích řízení, ať již jde o řízení dle stavebního zákona, zákona o ochraně ovzduší, zákona o odpadech, popř. jiných právních předpisů, přičemž v těchto řízeních je třeba předložit aktuální a správně zpracované odborné podklady. Negativní závěr zjišťovacího řízení, tj. rozhodnutí o tom, že závěr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí, nikterak nepředjímá postup správních orgánů v těchto dílčích řízeních a nemá žádný vliv na jejich rozhodnutí.
35. Žalobce předně namítl, že žalovaný nezohlednil kumulativní vlivy některých plánovaných záměrů. V první řadě je nutno říci, že žalovaný se s příslušnou odvolací námitkou žalobce řádně vypořádal. Z odvolání žalobce je zřejmé (viz jeho bod 9), že žalobce namítl, že v části oznámení týkající se kumulace s jinými záměry (kapitola B.I.4.) došlo k opomenutí záměru Z. P., který zde měl být uveden, neboť je se záměrem v kolizi a záměr *na něj* může mít negativní vliv. Odkazoval také na vyjádření společnosti Q. C., s.r.o., jehož obsahem byly námitky proti pachovému zatížení pozemků v jejím vlastnictví, na nichž byl záměr Z. P. územním rozhodnutím umístěn. Žalovaný námitku žalobce správně interpretoval a vysvětlil, že kumulací vlivů záměrů, která se podle přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů posuzuje, není myšlen (negativní) vliv jednoho záměru na záměr jiný, ale souhrnný (tedy kumulativní) vliv více záměrů na životní prostředí. Jinými slovy skutečnosti tvrzené žalobcem v odvolání (negativní vlivy záměru na záměr Z. P.) nesvědčily o tom, že měla být posouzena možnost kumulace obou záměrů. Rovněž zmínka žalovaného učiněná nad rámec nutného odůvodnění, podle níž vlivy *na záměr* Z. P. byly posouzeny v rámci rozptylové a akustické studie, je s uvedenou argumentací plně konzistentní. Žalovaný tím neuvedl nic o možné kumulaci vlivů těchto záměrů (nebo že by oznamovatel tuto možnost zohlednil), ale pouze to, že se ve studiích počítá i s vlivy záměru *na* plánovanou výstavbu záměru Z. P.. S ohledem na formulaci odvolací námitky, která se týkala údajného opomenutí záměru s kumulativními vlivy, nebylo třeba, aby žalovaný své úvahy nad rámec odkazu na příslušné kapitoly blíže rozváděl. Jak v kapitole D.I.2., tak D.I.3. se navíc jasně hovoří i o plochách určených územním plánem k bydlení, tedy včetně záměru Z. P.. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nevyslovil žádný závěr o tom, že by oba záměry byly nesouvztažné.
36. Lze dále souhlasit se žalovaným, že obsahem oznámení a předmětem posouzení jsou jen ty záměry, u nichž by ke kumulaci vlivů s posuzovaným záměrem mohlo docházet. Žalobce přitom v žalobě ani replice konkrétněji nespecifikuje, jaké jsou údajné kumulativní vlivy obou záměrů, ale pouze vágně tvrdí, že záměr Z. P. bude generovat i negativní vlivy na životní prostředí a své okolí, zejména v dopravě a emisích. Neuvádí rozsah těchto vlivů, v jakých konkrétních místech může docházet ke kumulaci vlivů z dopravního zatížení z obou záměrů či jaké společné emise oba záměry budou produkovat. Jak plyne z rozptylové studie (viz str. 16 až 18), imisní příspěvky z kompostárny jsou (zvláště na

hranici ploch vymezených k bydlení) při porovnání s imisními limity minimální. Z oznámení (viz str. 20) je také zřejmé, že v obci P. (u níž jsou vymezeny plochy pro budoucí výstavbu, viz mapa na str. 16 akustické studie) je zakázán průjezd nákladních vozidel; z celkového počtu osobních vozidel jich odtud do kompostárny jezdí jen asi 20 %. V těchto místech tedy bude kumulace dopravního zatížení zanedbatelná. Namítané kumulativní vlivy obou záměrů se tedy obecně vzato jeví jako marginální, natož aby se jednalo o vlivy významné, což je z hlediska cíle zjišťovacího řízení rozhodující (viz výše citovaný § 7 odst. 2 věta první zákona o posuzování vlivů). Žalovaný tedy nepochybil, pokud kumulativní vlivy obou záměrů neposuzoval.

37. Co se týče záměru L. p. P., soud nemůže souhlasit s tím, že z oznámení není zřejmé, proč se jedná o záměr prostorově nesouvztačný pro jeho vzdálenost a proč nemůže docházet ke kumulaci vlivů. Je zde popsáno, že se jedná o výstavbu tří skladových hal, které budou umístěny podél dálnice X (u ulice X), na kterou jsou přímo napojeny. Z toho plyne, že oba záměry jsou od sebe poměrně daleko vzdáleny a prostorově se nacházejí na opačných stranách od obce P. a dálnice X. Žalobcová námitka o kumulaci dopravních vlivů je opět značně nekonkrétní, neboť žalobce neuvádí, v jakých místech by k ní mohlo docházet. Záměr L. p. P. je dopravně napojen na dálnici X a, jak bylo výše uvedeno, obcí P. nemohou projíždět nákladní vozidla. Nejeví se proto, že by mohlo dojít k významnému kumulativnímu nárůstu dopravy v oblasti záměru, natož aby tím byla ovlivněna obytná zástavba. Žalobní bod je proto nedůvodný.
38. Dále žalobce namítl, že odhad dopravní zátěže měl být proveden pro maximální, a nikoliv průměrnou dopravu, neboť záměr bude reálně v provozu pouze osm měsíců. Tomu nelze přisvědčit. Modelové výpočty dopravy použité v oznámení, včetně rozptylové a akustické studie, byly provedeny pro celoroční provoz záměru při plné kapacitě: tedy jako by byl záměr v provozu i v měsících, ve kterých reálně provozován nebude. O tom svědčí jednak nadpis tabulky B.3. (viz str. 20 oznámení) a nadpisy tabulek č. 7, resp. č. 8 a související text na str. 9 rozptylové studie, resp. str. 13 akustické studie. Především to ale plyne z obsahu těchto tabulek, neboť počet vozidel za jeden den je zaokrouhleným výsledkem podílu celkového ročního počtu vozidel (toliko) k *provozní* době záměru (počtu dnů provozu, tj. ke 240 dnům) – a nikoliv k celému roku (k 365 dnům). Jinými slovy v tabulkách uvedená průměrná denní dopravní zátěž je zátěž, kterou bude záměr vytvářet jen ve dnech, kdy bude v provozu. Do průměru nebyly započteny dny, kdy záměr provozován nebude. Sezónní provoz záměru byl tedy při výpočtech zohledněn.
39. Pokud se jedná o rozptylovou studii, je navíc podstatné, pro jaké období průměrování jsou nastaveny příslušné zákonné imisní limity. Je-li tedy v případě imisí znečišťujících látek v ovzduší stanoven limit pro oxid dusičitý, prachové částice PM_{2,5} a PM₁₀, benzo[a]pyren a benzen s dobou průměrování jeden kalendářní rok (viz příloha č. 1 zákona o ochraně ovzduší a str. 13 rozptylové studie), musí být i průměrná doprava (podílející se na těchto imisích) modelována právě jako průměr pro jeden kalendářní rok. Ostatně, výše imisních limitů nutně reflektuje i faktory, které se během roku mění, jako meteorologické a klimatické podmínky. V opačném případě by nebylo možné výsledný model se zákonnými požadavky porovnávat. V těchto případech je tedy použití ročního průměru dopravní intenzity na místě – nejde o „*statisticky nereálný obraz*“, ale o takové skutečnosti, se kterými počítají právní předpisy. Žalobní bod je proto nedůvodný.
40. Žalobce dále namítl, že hodnocení pachové zátěže nemá oporu v žádném vědeckém přístupu. S tím nelze souhlasit. Závěr uvedený v kapitole D.I.2. oznámení, že kompostárna nebude zdrojem obtěžujícího zápachu, se opírá o rozptylovou studii v příloze č. 1

oznámení (na kterou se zde ostatně výslovně odkazuje). Ta se emisím pachových látek věnuje na str. 8 (odhadované emise pachových látek), str. 13 – 14 (čichové prahy) a str. 19 – 20 (imisní příspěvky záměru). Žalobce ostatně na jiných místech žaloby s těmito otázkami široce polemizuje. Žalobní bod je proto nedůvodný. K obecným námitkám ohledně druhové skladby odpadu, emisních faktorů a náležitostí rozptylové studie soud odkazuje na body 44, 45 a 56 až 58 tohoto rozsudku.

41. Dále žalobce namítl, že mělo být provedeno srovnání záměru s vyhláškou o přípustné úrovni znečišťování. K tomu soud konstatuje, že žalobce směřuje předmět zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování vlivů s předmětem řízení o povolení provozu stacionárního zdroje podle zákona o ochraně ovzduší. Předmětem zjišťovacího řízení je určení, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí (viz § 7 odst. 2 a 3 zákona o posuzování vlivů). To bylo i jádrem úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí (viz str. 7), který skutečnost, že řízení o povolení provozu proběhlo v roce 2012, zmínil pouze na okraj. Povolení provozu stacionárního zdroje se ve zjišťovacím řízení nevydává. Není tak podstatné, zda jsou k tomu splněny zákonné podmínky a záměr je v souladu se všemi požadavky vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování či zákona o ochraně ovzduší. To teprve bude předmětem řízení o povolení provozu vedeného podle tohoto zákona, které z hlediska časové posloupnosti probíhá před uvedením záměru do provozu, tj. až poté, co byl posuzován podle zákona o posuzování vlivů, umístěn a realizován [viz § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší]. Jen nad rámec soud ke zmínce žalobce o nutnosti srovnání s nejlepšími dostupnými technikami dodává, že žalobce nijak nezpochybňuje příslušnou argumentaci žalovaného, se kterou se soud ztotožňuje. Srovnání s nejlepšími dostupnými technikami se podle přílohy č. 3 (část B. I. bod 6.) zákona o posuzování vlivů v oznámení provádí jen u záměrů podléhajících zákonu o integrované prevenci, což předmětný záměr není. Žalobní bod je proto nedůvodný.
42. Dále žalobce namítl, že hodnocení vlivů záměru na kvalitu ovzduší mělo být provedeno k místu obytné zástavby, konkrétně v referenčním bodě 3, kde je překročen roční imisní limit pro benzo[a]pyren. K tomu je třeba opět zdůraznit, že cílem zjišťovacího řízení je toliko zjistit, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí, a z toho důvodu je třeba, aby podléhal posouzení vlivů. Naopak jím není zkoumání, zda při umístění a provozu záměru budou splněny imisní limity pro ochranu ovzduší. To se děje v režimu zákona o ochraně ovzduší, který v případě, že má dojít k překročení imisního limitu v důsledku provozu stacionárního zdroje (nebo limit již překročen je), podmiňuje vydání kladného závazného stanoviska současným uložením kompenzačních opatření (viz § 11 odst. 5). Kompostárna navíc ani není typem stacionárního zdroje, který tomuto postupu podléhá (viz bod 2.3. sloupec B přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší). Podstatné pro posouzení tohoto žalobního bodu tedy je, že podle tabulky č. 11 na str. 20 rozptylové studie bude imisní příspěvek benzo[a]pyrenu v referenčním bodě 3 činit jen 0,0001 ng/m³. Při srovnání s imisním limitem, který je stanoven ve výši 1 ng/m³, je zjevné, že vliv záměru na kvalitu ovzduší je v tomto ohledu zcela zanedbatelný, neboť imisní příspěvek záměru představuje pouhou desetitisícinu limitu (což, jak uvedl i žalovaný, je méně než 1 % imisního limitu, konkrétně 0,01 %). Záměr tedy v tomto směru nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Žalobní bod je proto nedůvodný.
43. Dále žalobce namítl, že kapitola D.I.2. oznámení nehodnotí objektivně a komplexně vliv záměru na ovzduší a žalovaný jeho obdobnou odvolací námitku řádně nepřezkoumal. Žalobci nelze přisvědčit. V první řadě je nutno konstatovat, že žalovaný se odvolací námitkou žalobce řádně zabýval a jeho úvahy nejsou nepřezkoumatelné. Na str. 9

napadeného rozhodnutí shrnul obsah kapitoly D.I.2. oznámení a učinil závěr, že zde nejsou hodnoceny jen emise z dopravy, jak žalobce namítal v odvolání (viz bod 16). Na str. 11 napadeného rozhodnutí pak k námitce v bodě 22 odvolání vysvětlil, že rozptylová studie splňuje náležitosti podle přílohy č. 15 vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování, je vypracována nad rámec zákonných povinností a údajné chybějící údaje zde jsou uvedeny, popř. se jedná o nehodnotitelné parametry.

44. Soud dále uvádí, že závěry obsažené v kapitole D.I.2. oznámení jsou založeny na rozptylové studii, která je přílohou oznámení. Ta nemusí splňovat náležitosti podle vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování. Tato vyhláška provádí ustanovení zákona o ochraně ovzduší, který v určitých případech její zpracování vyžaduje (viz zejm. § 11 odst. 9 zákona o ochraně ovzduší). Jak již bylo výše několikrát zdůrazněno, předmět zjišťovacího řízení nelze ztotožňovat s předmětem řízení a postupů podle zákona o ochraně ovzduší. Samotný zákon o posuzování vlivů vyhotovení rozptylové studie neukládá a rovněž nestanoví její náležitosti (ani odkazem na uvedenou vyhlášku). Případný formální nesoulad rozptylové studie s požadavky vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování tedy nemůže sám o sobě představovat její vadu.
45. Z hlediska zákona o posuzování vlivů je rozptylová studie toliko odborným podkladem, který vyhodnocuje možné vlivy záměru na ovzduší. Žalobce neuvádí, jak by se jím vytýkané nedostatky (chybějící údaje) mohly projevit na její správnosti, ani nepředkládá žádné důkazy (např. vlastní studii), které by závěry rozptylové studie zpochybňovaly. Z rozptylové studie je zřejmé, na jakých vstupních údajích je založena (jaké byly zvoleny referenční body, jaké jsou rozptylové podmínky v dané oblasti, jaké zdroje znečišťování připadají v úvahu, jak byly vypočteny emise z těchto zdrojů a jaká je jejich výše); jaké metody byly použity pro výpočet imisí; jaká je výše relevantních imisních limitů a čichových prahů; a konečně jaké jsou imisní příspěvky a celkové koncentrace znečišťujících látek. Odkazy na zdroje hodnot jsou uvedeny přímo v textu rozptylové studie (např. str. 7 a 8), popř. na str. 23. Soud nepovažuje studii za nekomplexní či neobjektivní. Některé údajně chybějící náležitosti jsou navíc z rozptylové studie zřejmé: údaje o zdrojích znečištění a jejich umístění obsahuje kapitola 2 (str. 8 až 11) a výkres č. 1, maximální koncentrace (imisní limity) jsou uvedeny v kapitole 4 (str. 13 a 14). Vznos vlečky, „*původ a sběr nosičů vstupních dat*“ či koeficienty ročního využití alfa a denního využití příloha č. 15 vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování pro rozptylovou studii nevyžaduje. Stejně tak není nutné uvedení maximální sekundové, průměrné denní či celkové roční koncentrace, neboť relevantní imisní limity zahrnují jen průměrnou roční, maximální denní a maximální hodinovou koncentraci. Vyhláškou není ani vyžadován rozklad výpočtu emisí. Studie není nereprodukovatelná, neboť, jak bylo výše uvedeno, je zřejmé, z jakých vstupních dat vychází, jaké výpočty byly použity a jaké jsou jejich výsledky. Žalobce sám připouští, že objem vzdušiny a teplota nemusí být uvedeny, a ani nezpochybňuje závěr žalovaného, že se jedná o parametry nehodnotitelné. Žalobní bod je proto nedůvodný.
46. Dále žalobce namítl, že kapitola D.IV. oznámení neobsahuje dostatečná opatření za účelem snížení obtěžování zápachem. Předně lze říci, že opatření, jejichž provedení vyžaduje zákon, nemusí být v této kapitole nutně uvedena – a to právě proto, že je ukládá přímo zákon. Jejich uskutečnění se rozumí samo sebou. Nelze přisvědčit ani názoru žalobce, že posouzení záměru je třeba provést, aby byly podmínky realizace záměru stanoveny závazně. Cílem zjišťovacího řízení není stanovit podmínky provedení či provozování záměru, ale zjistit, zda může mít významné vlivy na životní prostředí. Podmínky je třeba

v závazném stanovisku k posouzení vlivů stanovit teprve až poté, co je postaveno na jisto, že záměr skutečně takové vlivy může mít. Charakteristika opatření k prevenci, vyloučení, zmírnění či kompenzaci vlivů je navíc součástí každého oznámení záměru (viz kapitola D bod 4 přílohy č. 3 zákona o posuzování vlivů). Přijetí názoru žalobce by tedy v důsledku znamenalo, že by každý záměr musel podléhat posouzení. Je přitom třeba zdůraznit, že negativní závěr zjišťovacího řízení neznamena, že v povolovacích řízeních (zejm. řízení územním a stavebním) nemohou být ze strany dotčených orgánů vneseny podmínky pro realizaci záměru, které se stanou závaznou součástí příslušných povolovacích aktů.

47. K samotnému výčtu žalobcem navrhovaných opatření lze uvést, že žalobcova argumentace se i zde míjí se smyslem zjišťovacího řízení. Příloha č. 3 zákona o posuzování vlivů vyžaduje toliko uvedení opatření k prevenci, vyloučení, zmírnění a popř. kompenzaci všech *významných* nepříznivých vlivů na životní prostředí. Jejich uvedení má za cíl zejména umožnit správním orgánům posoudit možnost účinného snížení vlivů podle části III. bodu 7 přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů. Jde tedy o to, aby uvedená opatření byla s to vyloučit možnost případných významných vlivů záměru, a nikoliv, aby byla zavedena všechna opatření k minimalizaci vlivů, která připadají v úvahu. Jejich potřebnost je nutno chápat v kontextu rozsahu možných vlivů záměru. Jak v této souvislosti plyne z rozptylové studie (str. 13 a 14), hlavním zdrojem zápachu budou emise amoniaku, jehož čichový práh je přibližně 1 mg/m^3 ; u pachových látek platí, že za obtěžující se obvykle považuje pach o síle několika desítek pachových jednotek. Podle tabulek č. 9 a 10 na str. 19 a 20 rozptylové studie se koncentrace pachových látek budou krátkodobě pohybovat maximálně ve výši 4 pachových jednotek, během roku půjde průměrně nejvýše o 0,15 pachové jednotky. Koncentrace amoniaku budou krátkodobě maximálně $60,7 \text{ } \mu\text{g/m}^3$ (tedy $0,0607 \text{ mg/m}^3$), v ročním průměru nejvýše $2,3 \text{ } \mu\text{g/m}^3$ (tedy $0,0023 \text{ mg/m}^3$). Předpokládané koncentrace tedy nedosahují příslušných prahů, a v dlouhodobém horizontu se dokonce pohybují hluboko pod nimi. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu sice uvádí příklady opatření, která jsou (podle jeho tvrzení, které však nedokládá) v praxi běžná, avšak konkrétním způsobem nevyvrací to, co je skutečně rozhodující: že oznamovatelem vyjmenovaná opatření umožňují vyloučit možné významné nepříznivé vlivy záměru. Jinými slovy konkrétně neuvádí, proč se domnívá, že i přes oznamovatelem plánovaná opatření přetrvává možnost, že záměr bude mít významné nepříznivé vlivy na životní prostředí (např. oznamovatel opomněl některé opatření, v důsledku čehož budou koncentrace pachových látek ve skutečnosti významně vyšší). Je samozřejmě možné, že další opatření, která žalobce navrhuje, sníží emise pachových látek na úroveň, kterou sám žalobce považuje za přijatelnou. To je ale z hlediska cíle zjišťovacího řízení nepodstatné. V něm se zkoumá toliko možnost významných vlivů na životní prostředí.

48. Jen v obecné rovině tak soud konstatuje, že z oznámení plyne (viz str. 21), že emise amoniaku a metanu svědčí o špatné technologii, resp. složení zakládky (poměru uhlíku a dusíku – C:N). Intenzita zápachu je závislá na aeraci. Emise pachových látek vznikají v kompostech s nedostatečnou výměnou plynů, nízkou pórovitostí a převlhčených kompostech. V kapitole D.IV. oznámení je za účelem omezení zápachu stanoveno, že přijímat lze jen odpady určené ke kompostování, které budou vizuálně kontrolovány (přičemž kaly nejsou mezi předpokládanými vstupními surovinami, viz str. 8 oznámení); bude dodržována správná praxe výroby kompostu (podnikové normy a normy ČSN, které sice žalobce zpochybňuje, ale nespecifikuje, v čem jsou nedostatečné); bude kontrolován poměr uhlíku a dusíku; kompost bude pravidelně provzdušňován, kontrolována vlhkost, teplota a pH; a v případě problémů budou přijata odpovídající opatření. Je zřejmé, že tato

opatření přímo reagují na výše uvedené příčiny vzniku zápachu. I s ohledem na hodnoty předpokládaných koncentrací pachových látek, které jsou výrazně pod příslušnými prahy, tak lze mít ve shodě se žalovaným za to, že opatření uvedená v kapitole D.IV. oznámení jsou dostatečná. Nejeví se, že by byla nutná další opatření k vyloučení významných vlivů záměru. Pro úplnost soud dodává, že žalobcem zmíněná technickoorganizační opatření k omezení emisí pachových látek jsou součástí provozního řádu (viz bod 21 přílohy č. 12 vyhlášky o přípustné úrovni znečišťování), který je orgánem ochrany ovzduší vydáván v rámci povolení provozu podle zákona o ochraně ovzduší [viz jeho § 12 odst. 4 písm. d)], nikoliv ve zjišťovacím řízení. Žalobní bod je proto nedůvodný.

49. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s obsahem vyjádření ČIŽP, pokud jde o absenci systému k monitorování úniku závadných látek a opatření k zajištění proti jejich úniku při používání strojů na nezpevněných plochách. Podle žalobce také má být vyloučeno využívání nezpevněných komunikací, neboť se zvyšuje riziko kontaminace vod, a rovněž není zajištěno, že zachycené kontaminované vody nebudou použity k zálivce. Soud předně zdůrazňuje, že vyjádření dotčených orgánů podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů nejsou pro příslušný úřad závazná. Je jeho povinností k nim toliko přihlížet. Nesouhlas dotčeného orgánu tedy nutně neznamená, že záměr bude podléhat posouzení vlivů (srov. Dvořák, L. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí: komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 7), byť to samozřejmě nezbavuje příslušný úřad povinnosti se s jeho obsahem řádně vypořádat. Tak se stalo i v projednávané věci. Krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že návrh monitorování provozu zařízení z hlediska ovlivnění kvality půdy nebo podzemních vod bude teprve v další fázi projektových příprav projednán s příslušným vodoprávním úřadem a proveden podle konkrétního hydrogeologického posouzení oblasti. Tyto úvahy žalobce v odvolání nezpochybňoval (a žalovaný se tedy neměl důvod k této otázce vyjadřovat) a i nyní v žalobě toliko cituje výtky ČIŽP, aniž by přednesl konkrétní protiargumentaci. Soud má přitom z obecného hlediska závěry krajského úřadu za logické a přesvědčivé. V době přípravy záměru, kdy je teprve předkládán do zjišťovacího řízení, zpravidla ještě není zpracována detailní projektová dokumentace včetně konkrétního stavebnětechnického řešení. Oznámení záměru totiž musí obsahovat toliko informace v rozsahu podle přílohy č. 3 zákona o posuzování vlivů, tj. v zásadě údaje nutné z hlediska posouzení potenciálu významných vlivů na životní prostředí. Krajským úřadem zmíněné stanovisko vodoprávního úřadu, které se bude zabývat vlivem stavby na podzemní vody, se skutečně vydává až po provedení zjišťovacího řízení (k umístění, resp. povolení stavby, viz § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů).
50. Obdobné platí o námitce ohledně úniku závadných látek při používání strojů na nezpevněných plochách. Krajský úřad se s touto připomínkou ČIŽP vypořádal na str. 6 svého rozhodnutí (viz výše jeho rekapitulace v bodě 25). Žalovaný se příslušnými námitkami žalobce zabýval na str. 16 napadeného rozhodnutí, kde poukázal na kapitolu B.III.5. oznámení obsahující opatření sloužící k předcházení a odstraňování havárií, mj. i úniků závadných kapalin. Žalobce v žalobě na jeho odůvodnění nijak nereaguje. I v replice zčásti toliko opakuje svou odvolací argumentaci, že některá konkrétní opatření (přesun a očištění techniky a plastové vany) nejsou v kapitole B.III.5. oznámení výslovně zmíněna. Soud tedy jen ve shodě se žalovaným konstatuje, že v této kapitole je obecně uvedeno, že obsluha provede sanaci pomocí sanačních prostředků. Stejně tak se zde uvádí, že poruchám a haváriím se předchází mj. kontrolou, údržbou a seřizováním technologie podle schváleného plánu kontrol a plánu údržby strojů a zařízení. Příslušná

opatření jsou zde tedy – byť v obecných termínech – zahrnuta. Jak již bylo výše uvedeno, ve fázi zjišťovacího řízení nelze po oznamovateli požadovat detailní dokumentaci všech aspektů záměru. K dosažení jeho cíle zcela postačí, jsou-li opatření v oznámení uvedena rámcově. Žalobce nekonkretizuje, v čem spatřuje jejich nereálnost. Soud naopak považuje provádění sanace úniků kapalin a pravidelnou údržbu strojů za běžné postupy.

51. K související námitce ohledně využívání nebezpečných komunikací soud konstatuje, že z oznámení neplyne, že by se v prostoru záměru vůbec nacházela nebezpečná *komunikace*. Naopak se z něj podává, že je zde vytvořena zpevněná manipulační cesta (viz str. 11, str. 25 či str. 30). Dále se zde nachází nebezpečná *plocha*, která však primárně neslouží pro pojezd vozidel, ale ke skladování a prosívání vyzrálého kompostu a odpadu, což povrchové a podzemní vody negativně ovlivnit nemůže (viz str. 12 či str. 34). Hypotetické budoucí využití, na které poukazuje žalobce, je irelevantní, neboť předmět zjišťovacího řízení, jak již bylo výše uvedeno, je vymezen oznámením. Záměr se posuzuje v takové podobě, v jaké byl předložen. Lze tedy souhlasit se žalovaným, že případný pojezd vozidel na nebezpečné ploše bude minimální (viz str. 14 napadeného rozhodnutí). Nemůže vyvolat významné vlivy na životní prostředí. Lze také opět odkázat na opatření k prevenci a odstraňování havárií uvedená v kapitole B.III.5. oznámení. K poslední dílčí námitce týkající se zachytu kontaminovaných vod lze jen říci, že podle oznámení (viz str. 25) budou uniklé kapaliny nebezpečné vodám (včetně olejů) zachyceny a sanovány. Nedojde tedy k jejich zpětnému použití. I v tomto směru jsou opatření dostatečná. Žalobní bod je proto nedůvodný.
52. Dále žalobce namítl, že dojde k překročení hygienických hlukových limitů. I k této námitce musí soud zopakovat, že cílem zjišťovacího řízení není zkoumat dodržování hlukových limitů v území. To je úkolem orgánů ochrany veřejného zdraví, které jsou podle § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví dotčenými správními orgány v řízeních podle zvláštních zákonů (tj. zejména v řízení územním a stavebním) a za tím účelem vydávají stanoviska. Překročení hlukového limitu samozřejmě může indikovat, že by záměr (zpravidla ve spojení s jinými záměry) mohl mít významné vlivy na životní prostředí (resp. veřejné zdraví). To však neznamená, že příslušný úřad je povinen ve zjišťovacím řízení nahrazovat činnost orgánů ochrany veřejného zdraví a provádět jakési „předposouzení“ záměru postupem podle zákona o ochraně veřejného zdraví.
53. Pokyn Ministerstva zdravotnictví proto není v dané věci relevantní. Týká se aplikace § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví, který věcně upravuje vydávání stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví k úkonům, jimiž je stavba umístována. Konkrétně řeší otázku, jakým způsobem lze prokázat, že stavba není umístována do nadlimitně zatíženého území, neboť v takovém případě žadatel nemusí podle názoru ministerstva předložit návrh opatření k ochraně před hlukem (či měření) podle § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Pouze pro tento účel je podkladem výpočet splňující zde stanovené náležitosti. Zjišťovací řízení však umístění stavby časově předchází a oznamovatel v něm (ještě) není povinen předkládat žádná protihluková opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Teprve před vydáním rozhodnutí nebo jiného úkonu o umístění záměru bude namístě, aby si opatřil kladné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, které bude případně podle odstavce 4 tohoto ustanovení podmíněno přijetím protihlukových opatření. Pro žalovaného či krajský úřad tedy uvedený pokyn není v žádném směru závazný pro účely posuzování záměru ve zjišťovacím řízení. Již z jeho nadpisu je ostatně zřejmé, že je adresován orgánům ochrany veřejného zdraví a stavebním úřadům, nikoliv příslušným úřadům podle zákona o posuzování vlivů.

54. Žalobcem citovaná judikatura je nepřipadná, neboť se taktéž týká umisťování staveb, a to navíc do území, které je nadlimitně hlukově zatíženo. Tak tomu v dané věci není. Ze závěru akustické studie plyne, že hygienické limity hluku překročeny nejsou a ani nebudou. Pokud žalobce poukazuje na to, že hluk byl vypočten v obci P. v maximální výši 47,7 dB a podél silnice II/201 v maximální výši 58,2 dB, je třeba upozornit, že hlukové limity činí v případě hluku z dopravy na silnicích III. třídy 55 dB (referenční body 1 a 2), resp. na silnicích II. třídy 60 dB (referenční body 3 a 4; viz str. 7 a 9 akustické studie). Způsob stanovení limitů v konkrétních referenčních bodech žalobce nezpochybňuje a soudu se ani nejeví, že by neodpovídal § 12 ve spojení s přílohou č. 3 nařízení o ochraně před hlukem. V replice žalobce uvádí, že podle str. 15 akustické studie bude hluková zátěž na hranici ploch vymezených k bydlení činit 49,7 dB. I tato hodnota je však pod hranicí hlukového limitu, který je pro stacionární zdroje ve výši 50 dB.
55. Konečně k této námitce soud dodává, že závěr uvedený na str. 33 oznámení, že akustická situace se vzhledem k maximálnímu nárůstu do 0,1 dB pozorovatelně nezmění, je rovněž třeba vnímat v kontextu zjišťovacího řízení (a nikoliv předpisů o ochraně veřejného zdraví), kde má svůj význam. Svědčí o tom, že vlivy záměru na veřejné zdraví budou zanedbatelné, a tudíž jej není třeba posoudit. K dílčí námitce ohledně kumulativního vlivu záměru L. p. P. soud odkazuje výše na bod 37 tohoto rozsudku, neboť ani na tomto místě žaloby žalobce žádným konkrétním způsobem nevyvrací závěry o nesouvztažnosti obou záměrů. Žalobní bod je proto nedůvodný.
56. Dále žalobce namítl, že rozptylová studie vychází z podhodnocených údajů o emisích amoniaku. K tomu soud konstatuje, že žalobce nereaguje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, která vyvrací použití emisních faktorů, jimiž žalobce v žalobě opět argumentuje. Žalovaný žalobci vysvětlil, že v jím citovaném zdroji vychází z nesprávného emisního faktoru (maximálně 1,41 kg/t), neboť s ohledem na druh odpadu, který lze v kompostárně podle oznámení zpracovávat, je třeba vyjít z emisního faktoru ve výši 0,6 – 410 g/t, což řádově odpovídá použitému emisnímu faktoru 150 g/t. Tento emisní faktor je v rozptylové studii odůvodněn a navíc při správném provozu kompostárny k tak vysokým emisím nemůže dojít. S těmito závěry se soud ztotožňuje. Zvolený emisní faktor (18 – 150 g/t) se opírá o vědeckou literaturu (publikovaný odborný článek, viz <https://www.researchgate.net/publication/10654931>) a je s ním počítáno pouze pro výjimečný případ (tedy nejde o standardní situaci), při němž by došlo k nepříznivým anaerobním pochodům, přičemž rozptylová studie navíc vychází toliko z jeho horní hranice. Nelze tak ani tvrdit, že by byl příliš vágní. Žalobce cituje pouze prezentaci dostupnou on-line, která uvádí extrémní rozpětí emisního faktoru (0,6 – 410 g/t), tedy daleko obecnější než uvádí článek citovaný ve studii, do nějž nadto použitý emisní faktor spadá. Rozptylová studie tedy ani v této otázce nevykazuje žádné vady a žalovaný z ní správně vycházel. Žalobní bod je proto nedůvodný.
57. Dále žalobce namítl, že druhová skladba odpadů je v rozptylové studii nereálně paušalizována na štěpku a zeleň. S tím nelze souhlasit, neboť nic takového z rozptylové studie neplyne. Při odhadu emisí pachových látek vycházel zpracovatel studie z dokumentu vydaného britským ministerstvem životního prostředí, který se podle svého názvu („*Good Practice and Regulatory Guidance on Composting and Odour Control for Local Authorities*“) věnoval kompostování obecně; při odhadu emisí amoniaku použil horní hranici emisního faktoru uvedeného v článku týkajícího se komunálního odpadu („*municipal waste*“). Podle oznámení je navíc zařízení skutečně určeno především ke zpracování trávy, listí a dřevní štěpky (viz str. 7). Odpad z gastroprovozů (tj. biologicky

rozložitelný odpad z kuchyní a stravoven, číslo druhu odpadu 20 01 08 podle Katalogu odpadů, který je přílohou vyhlášky č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů) není jako vstupní surovina vůbec předpokládán. Z odpadů z anaerobního a aerobního zpracování odpadů bude záměr zpracovávat toliko kompost nevyhovující jakosti a produkty vyhnívání z anaerobního zpracování komunálního odpadu (což je totéž jako žalobcem dále zmiňované zbytkové produkty z bioplynových stanic). Byť tedy záměr skutečně uvedené druhy odpadů zpracovávat může, jedná se jen o dvě ze sedmnácti možných vstupních surovin (viz tabulka B.1. na str. 8 oznámení). Především pak ale žalobce nepředkládá žádné důkazy, že tyto odpady při kompostování skutečně produkují zvýšené množství pachových látek. Prezentace „*Emissions Inventory Guidance for Anthropogenic Non-Agricultural Ammonia Sources*“, na kterou odkazoval v rámci svého odvolání v souvislosti se zvoleným emisním faktorem amoniaku, obsahuje data vztahující se k čistírenským kalům a hnoji, což nejsou produkty bioplynových stanic, ale jejich vstupy (viz část A přílohy č. 1 vyhlášky č. 341/2008 Sb., o podrobnostech nakládání s biologicky rozložitelnými odpady), a záměr jejich využití podle tabulky B.1. oznámení nepředpokládá.

58. Není ani pravdou, že rozptylová studie nepočítá s kapacitním stavem tvorby odpadů, neboť na str. 8 se jasně uvádí, že při hodnocení byl uvažován nejhorší případ pro celou denní kapacitu kompostárny. Pokud měl žalobce na mysli, že povinností žalovaného bylo počítat s nejhorší možnou skladbou zpracovávaných odpadů (odhlédne-li soud od toho, že žalobce nedokládá, že by některé druhy odpadů byly co do produkce zápachu horší než jiné), není tomu tak. Jak již bylo uvedeno, předmět zjišťovacího řízení určuje oznamovatel svým oznámením. To znamená, že žalovaný vychází z popisu záměru tak, jak je oznamovatelem předložen. Deklaruje-li proto oznamovatel, že záměr bude zpracovávat jen nerizikové bioodpady nevyžadující hygienizaci, zejména trávu, listí, dřevní štěpku a odpady z potravinářské výroby, není povinností žalovaného ověřovat, jaké by mohly být vlivy záměru, pokud by zpracovával např. pouze produkty vyhnívání z anaerobního zpracování komunálního odpadu. Dodatečnou námitkou žalobce ohledně skladby odpadů ve vztahu k emisnímu faktoru použitému v rozptylové studii, kterou žalobce vznesl ve vyjádření k podkladům napadeného rozhodnutí, se žalovaný řádně zabýval na str. 11 a 12 svého rozhodnutí, kde zejména uvedl, že námitky žalobce jsou s ohledem na předpokládanou skladbu odpadů nepodložené a že žalobce mylně vychází z emisních faktorů pro jiné biologické materiály.
59. K související námitce nezohlednění emisí z vlastního kompostu soud konstatuje, že záměr má zajištěn zdroj vody v podobě dvou jímek, do nichž je sváděna srážková voda (viz str. 18 oznámení). Žalobce nespecifikuje, v čem spatřuje jeho nedostatečnost, tedy proč by v sušších obdobích neměla zásoba dříve zachycené srážkové vody vystačit k udržení vlhkosti kompostu. Rovněž nekonkretizuje a nedokládá, jaké emise (vedle pachových látek, které rozptylová studie vyhodnocuje) a v jakém rozsahu by vlastní ležící kompost (rozptylová studie již zahrnuje emise z nakládky a vykládky a provozu bubnového třídíče, tedy i z prohrabávání kompostu, viz str. 11) měl generovat a ani netvrdí, zda a jakým způsobem by tyto emise představovaly významný vliv na životní prostředí. Soud může tedy jen zopakovat, že při řádném provozu bude kompostovaný materiál vlhčen a případné emise suspendovaných částic budou nevýznamné (viz str. 21 oznámení). Žalobní bod je proto nedůvodný.
60. Dále žalobce namítl, že v rozptylové studii je nesprávně stanovena hodnota čichového prahu amoniaku. Soud předně musí (jako již učinil předtím žalovaný) poukázat na to, že i

v žalobě žalobce zaměňuje mikrogramy (μg) za miligramy (mg). Čichový práh použitý v rozptylové studii je ve výši $1\,044\ \mu\text{g}/\text{m}^3$ (tj. asi $1\ \text{mg}/\text{m}^3$), nikoliv $1\,044\ \text{mg}/\text{m}^3$. Nařízení o podmínkách ochrany zdraví při práci naopak stanoví v části A přílohy č. 2 jako přípustný expoziční limit a nejvyšší přípustnou koncentraci amoniaku 14 a $36\ \text{mg}/\text{m}^3$, nikoliv $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Žalobce v žalobě uvádí, že podle Americké hygienické asociace v průmyslu je čichový práh $0,0266 - 39,6\ \mu\text{g}/\text{m}^3$, ale vzápětí s odkazem na zdroj vydaný touto asociací, tj. dokument *Odor Thresholds and Irritation Levels of Several Chemical Substances: A Review*, v rozporu s předešlým tvrdí, že nejnižší čichový práh je uváděn okolo hodnoty $27\ \mu\text{g}/\text{m}^3$, a že Ing. P. A. uvádí čichový práh ve výši $26,6\ \mu\text{g}/\text{m}^3$. Žalobcova tvrzení jsou tedy zčásti nepravdivá a zčásti vzájemně rozporná. K jejich prokázání navíc žalobce nepředložil žádné důkazy, zejména listiny, z nichž údaje o čichových prazích čerpal. Nadto sám připouští, že Japonské centrum životního prostředí považuje za čichový práh koncentraci amoniaku ve výši $1\ \text{mg}/\text{m}^3$.

61. Dále je třeba opět zdůraznit, že cílem zjišťovacího řízení je posoudit možnost *významných* vlivů záměru na životní prostředí. Jak vyplývá z rozptylové studie (viz tabulka č. 10 na str. 20), průměrné roční koncentrace amoniaku budou činit nejvýše $2,3\ \mu\text{g}/\text{m}^3$ a maximální krátkodobé koncentrace nejvýše $60,7\ \mu\text{g}/\text{m}^3$. Byť tedy dojde k překročení žalobcem tvrzeného prahu $27\ \mu\text{g}/\text{m}^3$ (odhlédne-li soud od absurdně nízké hodnoty $0,0266\ \mu\text{g}/\text{m}^3$, která zjevně vznikla nesprávným uvedením jednotek), stane se tak toliko v krátkodobém horizontu a koncentrace se bude stále pohybovat u nejnižší možné hranice – překročí ji pouze přibližně *dvakrát*. Práh použitý v rozptylové studii (a i samotným žalobcem zmiňovaný) ve výši $1\,044\ \mu\text{g}/\text{m}^3$ naproti tomu zdaleka dosažen nebude, neboť maximální krátkodobá koncentrace bude *sedmnáctinásobně* nižší. Jinak řečeno, hodnota produkovaného amoniaku se bude nacházet těsně u spodní hranice kontinua jdoucího od těch nejnižších možných čichových prahů po ten, který je použit ve studii a zmiňován žalobcem (tedy ani nikoliv nutně ten nejvyšší možný). V referenčních bodech 1 až 4 (u stávající výstavby) bude i krátkodobá koncentrace amoniaku dosahovat maximálně $21\ \mu\text{g}/\text{m}^3$, což je hodnota nacházející se pod prahem uváděným žalobcem, a která je více než 38 krát nižší než práh $1\,044\ \mu\text{g}/\text{m}^3$.
62. Již vůbec pak nedojde k překročení prahu ve výši $3,5\ \text{mg}/\text{m}^3$ (tj. $3\,500\ \mu\text{g}/\text{m}^3$) uváděného v bojovém řádu jednotek požární ochrany. Zde použitý termín citelný zápach neznamená nic jiného, než že jde o koncentraci, při které bude zápach identifikovatelný (bude „cítit“). Bojový řád vychází z databáze Medisalarm 2014D (viz poznámka pod tabulkou na str. 3), a zakládá se tedy na vědeckých informacích (viz <https://www.medistyl.info/index.php/cz/>). Havarijní koncentrace jsou zde stanoveny daleko výše (139 až $1\,043\ \text{mg}/\text{m}^3$). Konečně, předpokládané koncentrace se nacházejí hluboko pod přípustným expozičním limitem podle nařízení o podmínkách ochrany zdraví při práci (udává maximální koncentraci, které může být zaměstnanec vystaven v osmihodinové směně při týdenní pracovní době, viz § 9 odst. 2), který činí $14\ \text{mg}/\text{m}^3$ ($14\,000\ \mu\text{g}/\text{m}^3$). V žádném případě tedy nedosahují zdraví nebezpečných hodnot. Je též nutno mít na paměti, že koncentrace byly v rozptylové studii vypočteny pro extrémní případ havarijního stavu kompostárny, nikoliv pro běžný provoz. Lze tedy uzavřít, že i kdyby žalobce prokázal, že čichové prahy jsou částí odborné literatury uváděny v jím namítané výši, nelze mít za to, že záměr může mít v důsledku emisí amoniaku významné vlivy na životní prostředí. Žalobní bod je proto nedůvodný.
63. Konečně žalobce namítl, že pro vyhodnocení zápachu byla použita nesprávná metodika. Ani zde nelze se žalobcem souhlasit. Podle názoru žalobce je nutno hodnotit „závan“ zápachu. Žalobce ale již nerozvádí, proč by toto hledisko mělo být v rámci zjišťovacího

řízení podstatné. Především nespecifikuje, jak by vyhodnocení takových závanů (zřejmě myšlena okamžitá expozice pachovým látkám) mělo svědčit o významných vlivech záměru na životní prostředí: nepředestřel žádné relevantní hranice vypovídající o jejich škodlivosti, neuvádí hodnoty, které by byly výsledkem jím preferované metodiky výpočtu (v žalobě ani nekonkretizuje, o jakou se jedná), ani je vzájemně neporovnává a nedochází k žádným závěrům implikujícím možné významné vlivy. Soud tak jen obecně konstatuje, že metodika zvolená v rozptylové studii umožňuje vypočítat mj. maximální krátkodobé koncentrace, tj. maximální hodinové hodnoty (viz str. 12 rozptylové studie), které se zakládají na předpokladu nejhorších emisních a rozptylových podmínek (viz str. 16 rozptylové studie). Jak již v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný, jedná se o referenční metodu podle části B přílohy č. 6 vyhlášky č. 330/2012 Sb., o způsobu posuzování a vyhodnocení úrovně znečištění, rozsahu informování veřejnosti o úrovni znečištění a při smogových situacích. Je tedy schopná dostatečným způsobem zjistit případné krátkodobé extrémy imisních příspěvků pachových látek a amoniaku tak, aby z nich byly vyvoditelné relevantní závěry o vlivech záměru. Žalobní bod je proto nedůvodný.

64. Závěrem tak lze shrnout, že správní orgány obou stupňů se s ohledem na účel zjišťovacího řízení správně zaměřily toliko na posouzení otázky, zda oznámený záměr může mít potenciálně významný vliv na životní prostředí a zda tedy má být posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahují veškeré náležitosti včetně úvah, jimiž se správní orgány řídili při hodnocení záměru z hlediska kritérií uvedených příloze č. 2 k zákonu o hodnocení vlivů. Ve shodě se správními orgány lze konstatovat, že oznamovaný záměr nevyvolává zásadní nadlimitní zátěž území dotčeného jeho vlivy (zejména pokud jde o žalobcem namítané emise a hluk); záměr nevyžaduje rozsáhlou stavební a technickou infrastrukturu; použitá technologie není zdrojem významného množství odpadu; je minimalizováno riziko havárie, která by mohla podstatně ovlivnit životní prostředí v okolí; k záměru je určena plocha využívaná pro tyto účely již za současného stavu; zjištěnými vlivy není dotčeno území, které by bylo plošně chráněno; a především zjištěné vlivy nejsou nevratné a významných (tj. senzoricky zaznamenanatelných) hodnot mohou dosahovat jen krátkodobě a přechodně při maximální expozici dané technologickou nekázní, nikoliv při běžném provozu. Za těchto okolností tak nelze nic vytknout závěru o tom, že oznámený závěr nemá významný vliv na životní prostředí a nemusí být tedy posuzován podle zákona o posuzování vlivů.

Závěr a náklady řízení

65. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2019

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu